

De Mark

6 december 2014

Wilfried, Ludo, Marc, Kris, Louis, Stijn, Jan,
Norbert, Björn, Ferre,
Martinique, Willy, Koen, Antoine, Pol, Fabian, Jean-Claude, Dirk, Chris, Fons

Voor onze sluitingstocht was er heel wat belangstelling die zaterdag. Het was ook wel een speciale dag, het was Sinterklaas. En die was ons niet vergeten. Hij had voor ieder van ons een speculaas achtergelaten. Was het dit, of de gedachte aan die overheerlijke mosselavond? In ieder geval waren er 20 leden verzameld voor deze laatste toeristische tocht van het jaar. Een record aantal deelnemers voor 2014.

Het was koud, maar zonnig toen de karavaan zich in beweging zette naar de Mark, richting Meer. Bij het bruggetje aan de Mark is het rond deze tijd altijd kleumen. Het is één van de weinige dagen dat het een voorrecht is chauffeur te zijn. In de wagen over en weer bollen is een pak aangenamer dan keuvelend te staan bibberen aan een kabbelend water in open veld. Het was dit jaar gelukkig droog, de zon scheen, alleen een bijtend windje knaagde de warmte uit ons lijf. We waren dan ook blij toen de wagen met de “drivers” arriveerde en we onze verstramde spieren konden laten werken om de tintelingen in tenen en vingers te verdrijven. Al die tijd hadden sommigen al met argusogen staan kijken naar een gepaste instapplaats. Net voorbij de brug waren er een paar heel kleine stroomversnellingen, waar een V-tje te bespeuren was. Het idee om daar al een nat pak op te lopen veroorzaakte koud zweet.

En met wat indianenverhalen bij het wachten, was er toch wat spanning.

Ik had samen met Pol geopteerd voor de Canadees, dan werd die ook eens afgestoft.

We wisten uit ervaring dat er menigmaal moest worden overgedragen. We vonden dat het gewicht van de Canadees niet opwoog tegen de luxe van het in- en uitstappen.

Geen getrek aan dat spatzeil, geen gekleffer uit de kuip, geen gesluip door het netelende gras. Gewoon rechtstaan, de kont van het bankske en uitstappen, wel even zwoegen om de polyester op het droge te trekken. Dus waren we met de eersten op het water, om na het eerste “rappelleke” in het keerwater, het kunnen van de anderen te bewonderen. Vlot schoof iedereen voorbij. Als hekkensluis mochten we de twee andere nauwere doorgangen nemen. Hierna was de versnelde pret voorbij en nam de Mark ons, in een zeer zeer gezapig tempo, mee naar de Nederlandse grens. Onze rode lantaarn waren we snel kwijt, zonder dat het zweet in onze schoenen stond.

Bij de eerste overdracht hadden we al bijna de gele trui. Terwijl de meeste anderen nog zochten naar de geschiktste uitstapplaats, trokken wij ons groen gevaarte met vereende krachten op de kant. Verder konden we met fotograaf Norbert toekijken naar het gebeuren. Terwijl hij wat feiten digitaal vastlegde, werden die bij ons in het geheugen gegrift.

We waren weer bij de eersten op het water. Pol hield de kano even vast en ik paradeerde rustig naar mijn zitplaats. Enkele ogenblikken later verdween de "barrage" al uit ons gezichtsveld.

Zo kwamen we met de eersten aan de enige vistrap op het parcours die we konden afvaren. Men speelde op veilig en liet ons de eer, deze als eerste af te varen. Hier en daar schoof de bodem over een kei, maar verder gleden we gezwind door de gang. Opnieuw lagen we aan de kant en keken met enige belangstelling naar de prestaties van de anderen. Af en toe hoorden we het geschuur van bodem tegen bodem, verder geen kleerscheuren. Alleen Dirk vergat te blijven peddelen of bij te sturen en de stroming deponeerde zijn bootje op een groep stenen. Hij zat daar wel hoog en droog op zijn troontje, maar vorderde geen cm meer. Met wat extra duwtjes kreeg men Dirk weer vlot en vervolgden we ons traject. Iets voorbij de grens besloot Kris dat het tijd was voor de picknick. Zijn keuze wordt nu nog geapprecieerd. In een bocht koos hij voor een modderig zandstrandje en een weiland op een schiereilandje. De rust zelf, een zonovergoten grasvlakte en uit de wind. Het gaf ons een lentegevoel op deze Sinterklaasdag. Eén nadeel, voor de plassers was het wel een eind lopen om wat privacy

Hier kwam een tweede beginnersfout aan het licht. Onze clubinfo was toch niet duidelijk geweest voor iedereen. Chris en Fons waren ervan overtuigd 's middags die schelpen leeg te maken. Zij zaten er even beduusd bij. Hun maag grolde en hun tong plakte ook aan hun gehemelte, maar ze hadden geen proviand bij. En toen speelden de reisgenoten voor de goede Sint. In een wip stond er een fles Cola voor hun voeten, boterhammen en sandwiches met allerlei beleg, een appel, een banaan en koekjes als afsluiter. Ik overweeg om in de toekomst ook niets meer mee te nemen.

Na de picknick werden de boten weer vlot getrokken. We werden snel vergast op het mooiste stukje van de tocht. De Mark loopt er in zijn oorspronkelijke bedding door een bos. Het verval is er groter en met de vele bochten krijgt het er bijna Ardeense allures.

Gelukkig had het water er geen echte Ardeense snelheid, want dan was het daar zeker een zwempartij geworden. Een boom had zich over de rivier gelegd. Het was er een labyrint van takken. Enkel een goede

puzzelaar vond er zijn weg. Dus Kris vond er - mits wat over en weer geschuif - de uitgang. De rest volgde.

Een eind verder was het weer sleuren en overdragen. Intussen hadden ze boven de gordijnen dichtgeschoven. Zonder zon was dat lentegevoel snel vergeten. De waterstand liet ons dit jaar toe, om zonder acrobatentoeren, onder het lage bruggetje net voor Ulvenhout door te schuiven. Een visser, een eindje verder, wou net voor onze neuzen nog even zijn kunnen tonen. Wierp zijn lijn uit en haalde deze weer snel in. Zijn vangst werd met gegniffel van enkele collega's op het droge getrokken.

Er lag een tak minder in de Mark.

In Ulvenhout was het echt zwoegen. We waren als eerste op de dijk, maar daar restte ons nog een lange weg naar de parkeerplaats. Paaltjes voorkomen een luxueuzere uitstap. Als troostprijs konden we toch iets sterks nuttigen in de bistro op de hoek. Uitgerust, maar hongerig reed de karavaan terug naar Schoten.

In de chalet verwijderden vier moedigen de baarden van 45 kilo mosselen.

De mosselen verdwenen daarna in de ketels, om dampend op de tafel te verschijnen.

Een festijn voor de aanwezigen.

Een dikke merci aan het viertal en ook voor de kok aan het fornuis !!!

ferre